

Arrest

nr. 239 708 van 17 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij op 10 februari 2020 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, maakt op 6 december 2019 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole (cannabisplantage).

Op 6 december 2019 wordt verzoeker aangehouden bij beschikking van de onderzoeksrechter.

Op 11 december 2019 bevestigt verzoeker de "vragenlijst hoorrecht" te hebben ontvangen.

Verzoeker is in het bezit van een geldige Albanese identiteitskaart en een gewoon paspoort, hij legt dit voor in de gevangenis.

Op 13 december 2019 vult verzoeker de vragenlijst hoorrecht in.

Op 7 februari 2020 wordt verzoeker voorlopig in vrijheid gesteld met betaling van een borgsom.

Op 10 februari 2020 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: O. (...) Voornaam: S. (...) Geboortedatum: (...).1989 Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald moet hij het grondgebied verlaten, wordt hij gerepatriëerd en wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene werd sinds 07/12/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met

name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de maatschappelijke impact van deze drugsgerelateerde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

De betrokkene werd gehoord op 13/12/2019. De betrokkene heeft verklaard geen familie, geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben. De betrokkene heeft verklaard geen medische problemen en geen redenen te hebben om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Gezien deze elementen is het art 3 en het art 8 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

x Artikel 74/14 §3, 3° de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene werd sinds 07/12/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen

als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980. is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

De betrokkene werd sinds 07/12/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

De betrokkene werd gehoord op 13/12/2019. De betrokkene heeft verklaard geen medische problemen en geen redenen te hebben om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

3° Betrokkene werkt met mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Albanië.

In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie, de Directeur van de gevangenis te Antwerpen om betrokkene vanaf 10.02.2020 te doen opsluiten, in de gevangenis te Antwerpen.

(...)"

Op 10 februari 2020 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nummer 244 367.

Op 17 februari 2020 ondertekent verzoeker een vrijwillige vertrekverklaring.

Op 18 februari 2020 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Albanië.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 10 maart 2020 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 18 maart 2020.

Er werd geen nota, maar wel een administratief dossier ingediend.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, en § 4, derde lid, 51/5/1, § 1, tweede lid, en § 2, derde lid, 57/32, § 2, tweede lid, en 74/6 kan tegen die maatregel beroep

instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande zonder rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van het Belgisch grondgebied verwijderd werd op 18 februari 2020.

In zijn verzoekschrift zet verzoeker uiteen dat hij belang heeft bij de vernietiging van de huidige bestreden beslissing. Enerzijds omdat de totstandkoming van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds een concrete beoordeling en appreciatie vergt zodat deze beslissing niet wordt genomen in de uitoefening van een gebonden bevoegdheid maar wezenlijk discretionair. Anderzijds voert verzoeker aan dat het belang bij de vernietiging van de huidige bestreden beslissing behouden blijft omdat gelijktijdig met de huidige bestreden beslissing hem een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. In dit verband wijst verzoeker erop dat hem een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat *"voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan"*.

Ter terechtzitting erop gewezen dat verzoeker van het Belgisch grondgebied verwijderd werd op 18 februari 2020 en gevraagd naar het belang dat verzoeker nog zou hebben in deze zaak, verwijst de raadsman van verzoeker naar zijn uiteenzetting hierover in het verzoekschrift.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Verzoeker benadrukt dat hij ook het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Tegen dit inreisverbod heeft verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nummer 244 367. Uit het betrokken inreisverbod van 10 februari 2020 blijkt uitdrukkelijk dat de beslissing tot verwijdering van 10 februari 2020 (zijnde de huidige bestreden beslissing) ermee gepaard gaat. Dat een inreisverbod steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering blijkt tevens uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar in het bestreden inreisverbod ook uitdrukkelijk wordt verwezen. De Raad wijst er verder op dat de beslissing houdende het inreisverbod te scheiden is van de beslissing tot verwijdering, in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900; RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Dit houdt in dat indien een eventuele onwettigheid of onverenigbaarheid met een (hogere) rechtsnorm wordt vastgesteld aangaande de bestreden beslissing tot verwijdering (*in casu* de bestreden bijlage 13septies van 10 februari 2020), ook het bestreden inreisverbod dat daarop uitdrukkelijk steunt, met een onwettigheid of onverenigbaarheid is behept. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker aldus wel degelijk zijn belang bij het aanvechten van het uitgevoerde bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens van 10 februari 2020 behoudt, aangezien deze beslissing een rechtsgrond vormt voor het opleggen van het inreisverbod van dezelfde datum. De eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing heeft zodoende een rechtstreekse invloed op het

met deze beslissing samenhangende inreisverbod. Tegen dit inreisverbod heeft verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nummer 244 367.

Zodoende heeft verzoeker nog steeds een belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13, §3, 3° VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 6 EN ARTIKEL 7.4 TERUGKEERRICHTLIJN

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

In casu wordt door de gemachtigde tevens toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen.

2. In casu is de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip "openbare orde" in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13.

In voormeld arrest beklemt toont het Hof dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37).

Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46).

In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: "Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C 146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41)."

Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4, van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn.

3. In casu stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt:

Betrokkene werd sinds 07/12/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

(stuk 1, pagina 1; eigen onderlijning)

Verweerder geeft hiermee te kennen dat verzoeker de openbare orde kan schaden, hetgeen niet volstaat conform artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet om een beslissing te nemen tot het opleggen van een termijn van nul dagen.

Het wettelijk criterium is immers niet dat verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden de openbare te schaden. Het wettelijk criterium is daarentegen dat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid (artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet):

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

(...)

de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

De bestreden beslissing is hierom niet verantwoord naar recht.

Verzoeker heeft alle belang bij dit middelonderdeel. Verzoeker verkreeg op 10 februari 2020 namelijk tegelijkertijd met de bestreden beslissing een inreisverbod opgelegd van drie jaar omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd voorzien (op basis van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet).

4. De bestreden beslissing bevat daarnaast geen zorgvuldig oordeel van verweerder waaruit blijkt dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Door de gemachtigde wordt enkel in abstracte termen gesteld dat “Betrokkene werd sinds 07/12/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden”, zonder rekening te houden met de achterliggende feiten.

De heer O. S. (...) verblijft in Fier (Albanië). Hij woont daar samen met zijn vrouw en zoon. Verzoeker is werkzaam als reparateur in Albanië.

Verzoeker is naar België toegekomen op 6 december 2019, voorzien van een geldig paspoort. Hij reisde alleen per wagen (via Duitsland). Hij sprak met de heer O. E. (...) af, waarna zij verder zijn gereisd naar de heer E. A. (...).

De heer E. A. (...) woont te (...). Hij is afkomstig van dezelfde streek in Albanië als verzoeker en van de heer O. E. (...). Zij zijn vrienden van elkaar. Verzoeker en de heer O. E. (...) zijn toegekomen op het appartement van de heer E. A. (...) op 6 december 2019 in de avond.

Uit het strafdossier blijkt dat eerder een bevel tot gevangenneming werd afgeleverd door het parket van de Procureur des Konings te Antwerpen, afdeling Antwerpen omwille van een vermoedelijke cannabisplantage die zich zou bevinden in het pand. Door de politiediensten werd die avond een inval voorbereid, dewelke ook effectief werd uitgevoerd.

De inval stond derhalve al gepland alvorens verzoeker en de heer O. E. (...) in het pand aanwezig waren, waarbij bovendien blijkt dat verzoeker en de heer O. E. (...) op geen enkele manier worden genoemd in het – tot dan – gevoerde onderzoek.

Tijdens de inval van de politie was verzoeker in de badkamer. Hij ging net een douche nemen om, na zijn bezoek, terug te keren naar Duitsland (verzoeker reisde overigens met een Peugeot, voorzien van een Duitse nummerplaat: (...)). Verzoeker was erg geschrokken door de inval. Hij werd vervolgens, als aanwezige in het appartement, geboeid en meegenomen voor verhoor.

Door de politiediensten werd een cannabisplantage aangetroffen in het pand van de heer E. A. (...). Tijdens het verhoor gaf verzoeker duidelijk te kennen dat hij niets te maken had hiermee. Hij was slechts één uur in het appartement van de heer E. A. (...) aanwezig.

De heer E. A. (...) heeft tijdens het strafrechtelijk onderzoek verklaringen afgelegd. Hij verklaarde daarbij dat verzoeker niets met zijn activiteiten te maken heeft.

De enige link tussen verzoeker en de cannabisplantage is dat verzoeker op het moment van de arrestatie in het pand te (...) aanwezig was alwaar zich de plantage bevond.

Verzoeker werd door de Raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen op 7 februari 2020 in vrijheid gesteld (onder een borgstelling van 500 euro).

Deze concrete feiten werden door de gemachtigde evenwel niet onderzocht. Het oordeel van de gemachtigde gaat hierom uit van een onzorgvuldig feitenonderzoek.

Nochtans komt het aan de verwerende partij toe, die toepassing wenst te maken van artikel 7, eerste alinea, 3° en 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet om duidelijk aan te geven, na een zorgvuldig, individueel onderzoek, waarom de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (conform de rechtspraak van het Hof van Justitie).

Essentiële elementen, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, worden niet overwogen door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing, waarbij zowel een bevel wordt opgelegd om het grondgebied te verlaten omdat verzoeker de openbare orde zou schaden en waarbij geen termijn wordt voorzien om het grondgebied te verlaten. Door de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, verkreeg verzoeker een inreisverbod opgelegd. Uit deze omstandigheden, kan daarom niet geconcludeerd worden dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Een appreciatiebevoegdheid moet steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Dit is in casu niet het geval.

5. Op basis van de aangehaalde elementen in de bestreden beslissing alleen, kan niet geconcludeerd worden dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

De bestreden beslissing bevat bovendien geen informatie waaruit blijkt dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Nochtans komt het aan de verwerende partij toe, die toepassing wenst te maken van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet en artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet om duidelijk aan te geven, na een individueel onderzoek, waarom de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen.

Een appreciatiebevoegdheid moet steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden.

Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Dit is in casu niet het geval.

Bovendien vereist artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid is. Dit is een wettelijke voorwaarde.

Artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet stelt:

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

(...)

de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

Aan deze voorwaarde voldoet de verwerende partij niet. Er wordt zelfs niet beweerd door de verwerende partij dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid is. Geen enkel ander (concreet) element wordt er verder aangehaald door de verwerende partij om te voldoen aan de wettelijke vereisten van artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet.

6. Omwille van bovenvermelde redenen, dient een schending te worden weerhouden van artikel 7 en artikel 74/14 Vreemdelingenwet en de Terugkeerrichtlijn, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Hieraan werd in casu, gelet op bovenvermelde redenen, niet voldaan."

4.1.2.1. De Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van

derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Te dezen toont verzoeker dit evenwel niet aan. Hij kan de schending van de artikelen 6 en 7.4 van de Terugkeerrichtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

4.1.2.2. Bij aanhef van het middel voert verzoeker de schending aan van “*artikel 74/13, § 3, 3°*” van de Vreemdelingenwet. Dergelijke bepaling is de Raad niet gekend. In de uiteenzetting van het middel verwijst verzoeker naar artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Aangenomen wordt dat de verwijzing naar “*artikel 74/13, § 3, 3°*” van de Vreemdelingenwet een materiële mislag betreft.

4.1.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 7 en 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

4.1.2.4. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° (...);

2° (...);

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)”

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2 (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (opgeheven)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

4.1.2.5. Verzoeker stipt aan dat de gemachtigde toepassing heeft gemaakt van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet om af te wijken van de termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten en een termijn van nul dagen heeft opgelegd. Hij verwijst vervolgens in detail naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van 11 juni 2015 C-554/13, de zaak Z. Zh. en O. en stipt aan dat het Hof van oordeel is dat er slechts sprake is van een gevaar voor de openbare orde in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn als de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander daadwerkelijk een actueel gevaar voor de openbare orde vormen, zonder te steunen op een algemene praktijk of een vermoeden dat er sprake is van een dergelijk gevaar. Dit moet stoelen op een onderzoek van het individueel geval en op het evenredigheidsbeginsel. Het feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een misdrijf of daarvoor is veroordeeld, is volgens het arrest op zich geen rechtvaardiging dat men beschouwd wordt als een gevaar voor de openbare orde in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn.

In concreto meent verzoeker ten eerste dat het motief in de bestreden beslissing niet volstaat. Er wordt verwezen naar het aanhoudingsmandaat van 7 december 2019 omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoorming. De gemachtigde meent dat omwille van de ernst van de feiten kan worden afgeleid dat hij de openbare orde kan schaden. Omdat artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet vereist dat men een gevaar "is" voor de openbare orde en niet dat men kan geacht worden de openbare orde "te kunnen" schaden, is de beslissing niet verantwoord naar recht. De gemachtigde beweert zelfs niet dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Ten tweede meent verzoeker dat de beslissing geen concreet oordeel bevat waaruit kan blijken dat hij een daadwerkelijk en actueel gevaar vormt, hij meent dit niet te vormen. Hij stelt dat met de concrete feiten geen rekening wordt gehouden. Essentiële elementen zijn volgens verzoeker niet overwogen door de gemachtigde waardoor niet kan geconcludeerd worden tot een daadwerkelijk en actueel gevaar. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat het verweerder toekomt in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid duidelijkheid daaromtrent te verschaffen.

Ten derde meent verzoeker dat de bestreden beslissing ook geen informatie bevat waaruit blijkt dat hij een daadwerkelijk en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

4.1.2.6. Artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet maakt een omzetting uit van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn.

In casu is dan ook de rechtspraak van het Hof met betrekking tot het begrip "openbare orde" in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant. Verzoeker verwijst derhalve op goede gronden naar het arrest van het Hof van 11 juni 2015, *Zh en O* met nummer C-554/13. In dit arrest beklemtoont het Hof dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest *El Dridi*, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Het Hof geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van dit arrest stelt het Hof dat: "Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal

verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41)."

Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn geval per geval dient te beoordelen, teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn. Aldus blijkt dat een overtreding van een strafbepaling weliswaar in strijd is met de openbare orde maar dit niet betekent dat elke overtreding automatisch ook een gevaar voor de openbare orde oplevert. Hieruit volgt dat bij gevaar voor de openbare orde 'naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast'.

Het Hof heeft wel gepreciseerd dat de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, kan rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn. Immers, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, blijven de lidstaten in wezen vrij om de eisen van het begrip "openbare orde" af te stemmen op hun nationale behoeften, en laat noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toe dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn. Volgens paragraaf 60 veronderstelt het begrip "gevaar voor de openbare orde", als bedoeld in artikel 7, lid 4, van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

4.1.2.7. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene werd sinds 07/12/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook

het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de maatschappelijke impact van deze drugsgerelateerde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

en

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

x Artikel 74/14 §3, 3° de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene werd sinds 07/12/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met

name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

4.1.2.8. Het loutere gegeven dat eenzelfde motivering wordt gehanteerd om toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, impliceert geenszins dat de motieven omtrent de toepassing van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet niet deugdelijk zouden zijn. Aangezien met betrekking tot beide toepassingsgevallen een gevaar voor de openbare orde wordt vastgesteld en aangezien verzoeker op geen enkele wijze duidelijk maakt waarom dit begrip in het ene geval anders zou moeten worden geïnterpreteerd dan in het andere geval, kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat het niet opgaat om eenzelfde feitelijke motivering te hanteren.

4.1.2.9. Verzoeker zoekt spijkers op laag water waar hij stelt dat in de bestreden beslissing niet eens beweerd zou worden dat hij een bedreiging is voor de openbare orde. Waar in de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker door zijn gedrag "geacht wordt" de openbare orde "te kunnen schaden", dient deze motivering immers te worden samen gelezen met de andere motieven van de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat de gemachtigde hogerop uitdrukkelijk het volgende vermeldt: "Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde". Uit de samenlezing van de uitdrukkelijke feitelijke en juridische motieven, blijkt dan ook duidelijk dat de gemachtigde wel degelijk vaststelt dat verzoeker een gevaar "is" voor de openbare orde. De verdere motivering, dat verzoeker door zijn gedrag "geacht wordt" de openbare orde "te kunnen schaden", kan dan ook niet als een hypothetische vaststelling worden gelezen. Ieder weldenkend mens verstaat uit het geheel van de geboden motieven dat de gemachtigde verzoeker als een gevaar voor de openbare orde beschouwt gelet op zijn gedrag.

4.1.2.10. Er dient, in navolging van de aangehaalde rechtspraak van het Hof, te worden benadrukt dat het niet volstaat dat er sprake is van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande verstoring van de maatschappelijke orde. Er moet daarnaast ook sprake zijn van een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast", opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden. Hiertoe mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding. Dit dient geval per geval te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke gedragingen van de betrokken vreemdeling. *In casu* besluit de gemachtigde wel degelijk op een concrete wijze dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde is omdat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoering.

4.1.2.11. Verzoeker licht toe dat hij in Albanië woont met zijn vrouw en zoon en hij werkzaam is als reparateur. Hij kwam naar België op 6 december 2019 met een geldig paspoort. Hij reisde alleen per wagen (via Duitsland), sprak af met O.E., een vriend waarna hij verder gereisd is naar E.A., ook een vriend. Verzoeker kwam aan op het appartement van E.A. op 6 december 2019 in de avond. Verzoeker voert aan dat uit het strafdossier blijkt dat eerder al een bevel tot gevangenneming werd afgeleverd door het parket van de procureur des Konings te Antwerpen omwille van een vermoedelijke cannabisplantage in het pand, dewelke ook effectief werd uitgevoerd. Verzoeker licht toe dat de inval al gepland stond alvorens hij en O.E. in het pand aanwezig waren. Verzoeker benadrukt dat hij en O.E. op geen enkele manier worden genoemd in het tot dan toe gevoerde onderzoek. Verzoeker betwist niet dat de politiediensten op het betrokken pand een cannabisplantage hebben aangetroffen. Verzoeker betwist evenmin dat hij op dat ogenblik in het pand aanwezig was. Verzoeker werpt nu op dat hij niets met de cannabisplantage te maken heeft en ook E.A. verklaringen in die zin heeft afgelegd. Verzoeker geeft mee dat hij op 7 februari 2020 in vrijheid werd gesteld onder betaling van een borgsom. Verzoeker voert aan dat de concrete feiten door de gemachtigde niet werden onderzocht.

Het wordt benadrukt dat verzoeker niet betwist dat hij op een cannabisplantage werd aangetroffen en hij *“sinds 07/12/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat (werd) geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming,”* zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet. Dit vindt ook steun in de stukken van het administratief dossier.

Het gegeven dat verzoeker voordat hij werd aangetroffen op de bewuste cannabisplantage naar eigen zeggen nog niet voorkwam in het strafonderzoek, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij *“onder aanhoudingsmandaat (werd) geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming,”*. Het gegeven dat E.A. verklaringen zou hebben afgelegd waarin hij aangeeft dat verzoeker niets met de plantageactiviteiten heeft te maken doet hieraan evenmin afbreuk.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het onderzoek van de gemachtigde van de bevoegde minister waarbij in rekening wordt gebracht dat verzoeker *“sinds 07/12/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat (werd) geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming,”* wat steun vindt in het administratief dossier, kennelijk onredelijk is. Het gegeven dat de gemachtigde zwaar tilt aan inbreuken op de drugswetgeving is gelet op de rechtspraak waarnaar de gemachtigde verwijst, redelijk.

Verzoeker kan, gelet op wat voorafgaat, ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing geen concreet oordeel bevat waaruit blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Een schending van de artikelen 7 en 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.2.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7 en 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

4.1.2.13. Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

*“- SCHENDING VAN ARTIKEL 1, §2, 1° EN ARTIKEL 74/14, §3, 1° VREEMDELINGENWET IN SAMENHANG GELEZEN MET ARTIKEL 3, 7 EN ARTIKEL 7, 4 TERUGKEERRICHTLIJN
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT*

1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet:

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2. In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: “De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten” (zie ook artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn).

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

3. In casu wordt door de gemachtigde toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen.

Zowel bij de beslissing tot het afwijken van de termijn van dertig dagen als bij de beslissing om geen termijn op te leggen, gaat de verwerende partij uit van de bewering dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken.

De rechtsgrondslag voor deze beslissing wordt expliciet gezocht in artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet stelt:

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Artikel 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat:

Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.

Artikel 3, 7 van de Terugkeerrichtlijn omschrijft het “risico op onderduiken” als volgt:

“risico op onderduiken”: het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht;

De Terugkeerrichtlijn vereist derhalve dat er in de wetgeving zelf objectieve criteria worden vastgesteld op basis waarvan het risico op onderduiken moet worden bepaald.

Uit de rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie (de arresten Sagor, Mahdi en Al Chodor) volgt dat het vaststellen van een risico op onderduiken niet enkel moet berusten op een individueel onderzoek van het specifieke geval, maar ook op objectieve criteria die in de wetgeving vastgelegd zijn (HvJ 6 december 2012, C-430/11, Sagor, pt. 41; HvJ 5 juni 2014, nr. C-146/14PPU, pt. 66; HvJ 11 juni 2015, C-554/12, C-554/12, Z.Zh. en O., pt. 49; HvJ 15 maart 2017, C-528/15, Al Chodor, pt. 41-47).

4. Bovenvermelde bepalingen verplichten de verwerende partij om een individueel onderzoek uit te voeren naar de specifieke situatie van verzoeker, rekening houdende met de objectieve criteria die in de wetgeving zijn vastgelegd.

In casu dient tevens te worden verwezen naar artikel 1, §2 Vreemdelingenwet, hetgeen stelt als volgt:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval:

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van deze bepaling, doordat men stelt dat verzoeker niet zou meewerken met de overheden en zich niet heeft aangemeld conform artikel 5 Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing gaat verweerder er vervolgens automatisch vanuit dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken. Met de concrete feiten werd geen rekening gehouden.

Verzoeker is naar België toegekomen op 6 december 2019, voorzien van een geldig paspoort. Hij reisde alleen per wagen (via Duitsland). Hij sprak met de heer O. E. (...) af, waarna zij verder zijn gereisd naar de heer E. A. (...). De heer E. A. (...) woont te (...). Hij is afkomstig van dezelfde streek in Albanië als verzoeker en van de heer O. E. (...). Zij zijn vrienden van elkaar. Verzoeker en de heer O. E. (...) zijn toegekomen op het appartement van de heer E. A. (...) op 6 december 2019 in de avond. Zeer kort nadien worden zij gearresteerd omwille van hun aanwezigheid in het appartement.

Hieruit blijkt geenszins dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken. Zelfs de termijn van artikel 5 Vreemdelingenwet werd niet overschreden. Bovendien keerde verzoeker direct terug naar Albanië na zijn vrijlating door de raadkamer, hetgeen opnieuw het risico op onderduiken tegenspreekt.

De verzoekende partij wijst tevens nog op de memorie van toelichting bij het nieuwe artikel 1, §2 Vreemdelingenwet, waarbij nogmaals wordt bepaald dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval moet worden beoordeeld en een objectief criterium alleen (zoals artikel 1, §2, 1° Vreemdelingenwet) niet volstaat: “De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursoverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken. Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat e automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken.” (Parl. St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, 19.)

De bestreden beslissing is hierom in strijd met bovenvermelde bepalingen en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting.”

4.2.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)

§ 2. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (opgeheven)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

4.2.2.2. *In casu* is de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen termijn voor het vrijwillig vertrek wordt toegestaan gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor het vrijwillig vertrek kunnen verantwoorden, met name 1) er is een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker omdat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert (artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet) en 2) verzoeker een gevaar is voor de openbare orde omdat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op 7 december 2019 voor inbreuken op de drugswetgeving en deelname aan bendevoering, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden en gezien uit de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt om de openbare orde te kunnen schaden (artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet). Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder daarbij een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen te schragen. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker niet aantoonde dat de vaststelling dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk is. Bijgevolg heeft verzoeker, daargelaten de vraag of al dan niet op goede gronden kon worden vastgesteld dat er een risico op onderduiken in zijn hoofde bestaat geen belang bij zijn kritiek op het eerste motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief, waarbij de schending van artikel 1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet werd aangevoerd kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

De schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

In de mate dat verzoeker zich rechtstreeks zou beroepen op de artikelen 3 en 7 van de Terugkeerrichtlijn wordt erop gewezen dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Te dezen toont verzoeker dit evenwel niet aan. Hij kan de schending van de artikelen 3 en 7 van de Terugkeerrichtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

4.2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

A. DE SMET